

მშვენიერი

იუმორის გ.
ჟურნალი

პატარახი

№ 20

გ ა ნ ს ა ც ღ ე ლ ი

ს. ა. ა.

ოიშლიძე

ორი სატრფო.

ხელში რო კალამს ავიღებ,
თვალთ წინ მიდგება
ეს ორი:

— მუზა—(ედემის მშვენება!!!)
და საყვარელი—ცენზორი—
ვეტრფი ერთს!
ვეტრფი მეორეს!!
(მიტოკავს გული, წყეული!)

და ვიტანჯები,
და ვიწვი.
ტრფობისგან გადარეული!..
რომელს მივენლო?
არ ვიცი....
ამა, თუ იმა მხარესა?!
ოჰ, რა გენიის ცეცხლი მწვავს!!
ოჰ, რა ჭირს ვზიდავ მწორესა!!

მუზას ვეუფლო?
მაშინ ხომ
უნდა ვსთქვა ზრახვა გულისა
და აღვადგინო სასახლე
იმედის, დაკარგულისა?!
მაშინ ხომ უნდა ავყარო
ბორკილი მძიმე, ენასა,
ხომ უნდა მივსცე
გზა ვრცელი
ფარულ გულისთქმათ დენასა?
ხომ უნდა ვსწერო მაშინ ის,
რაც გულს ღრმად ჩამიკვევრია,
რაც ენის წვერზე არ მჯდარა
რაც ჯერ არ დამიწვრია?
ხომ უნდა შევესძრა დიდის ხნის
ხავს მოდებული ბანაკი?
და რომც სურვილმა წამიღოს
შევსძლებ ამ საქმეს
განა კი???

ცენზორს მივენდო?
მაშინ ხომ
მუზამ შორს პირი იბრუნა,
უჭირისუფლო ეშმაკზე
მარტო ცენზორმა იბრუნა?
მაშინ ის მეტყვის:
— ეშმაკო!
ვხედავ აზრს ველარ მალამო,
შენს ენას
კლიტე სჭირია...
ნაწერს —
წითელი მალამო...
აჰხაზ-ჩაჰხაზავს აქა-იქ..
ოთხკუთხად,
ჯვარედინათა

და თეთრი არე დარჩება,
სად ლექსი იყო წინათა.
ვერა, ვერა ვიქმ ავ საქმეს...
მე სამი სატრფო მჭირია
მე მუზაც მიყვარს, ცენზორიც...
(და ცენზორთან ხომ ჩხირია!)

ავიღებ კალამს თუ არა,
წინ დამიდგება ეს ორი:
— მუზა — (უტკბესი ყოვლისა!)
და გულის სატრფო — ცენზორი —
ვეტრფი ერთს,
ვეტრფი მეორეს!
ჭირსა ვკვამ ამას, იმასა
თვალზე არ მშრება კურცხალი
ცრემლის ვაწვიმებ წვიმასა!
მაგრამ არ იქნა,...
არ იქნა,...
ვერ შევთანხმებ ეს ორი:
ხან მუზა მიბღვერს მრისხანე,
ხან კი,
ბატონი ცენზორი!

ღმერთო! ჰა ღმერთო ძლიერო!
მაკმარე ტანჯვა ესდენი...
ან შეთანხმებ როგორმე,
და შეარიგე ეგენი!..

ეშმაკი.

ჯოჯოხეთში.

მათრახის კალთებში ჩაღვრემილ სოფელს თავს დასცქეროდა კლდე-ქედის ზღუდე; ზედ ცრემლად მომსკდარ რუების პირათ ქოხები სჩანდნენ, ვით მერცხლის ბუდე.

ერთ იმათგანში ცოფ-მორეული ძუძუებ გლეჯით მსთქვამდა დედა შვილს დედის ერთას ოჯახის სანჩხვეს*) გმირათ დაცემულს ბრძოლის ველზედა.

მას იცოდებოდა რგვინვით ჰგოდებდა, შავი ღრუბლებით ცრემლს ღვრიდა ზეცა, იმეორებდა რა დედის სიტყვებს მოსთქვამდა გაღმით პიტალო კლდეცა. (მიკვარდა კიდევ კლდის მეტყველება ეგზომ მკაფიოდ ვისმენდი მეცა).

— „შვილო ბიჭიავ, ჩემო ვაჟკაცო, ნაწყვეტო დედის სულის, გულისო, ოხრად დამგდებო პარტახ ქოხმახის და დედიშენის ცოდვით კრულისო.

ვისგან მოესპო შენს ტანჯულს მშობელს შენი იმედი და შენი მზერა რომელ მტარვალის ხელმა ჩააქრო ასე უღმერთოთ ობოლი კერა?

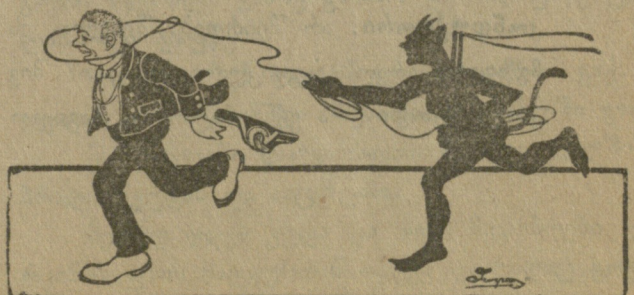
შენის ცეცხლიდან დამწვარს შენს დედას „ვკვდები დედაო“ თუ დაუძახე როცა დაკოდილს სისხლი გდიოდა იქნებ მწყურვალემ წყალიც ვერ ნახე.

მას ჩემთან ერთად უსმენდა მიწაც ყველაფერ ამას მსაჯულის ყურით, თანაც მდულარე ცრემლთა ნიაღვარს თავის ცეცხლის გულს აწვდიდა შურით. რომ შეერთებულ ძაღთა სტიქიონს ამოეხეთქა ქვესკნელით არხი ქვეშ მოეტანა ქვეყნის ვარამი ცხოვრების ღეში და დასამარხი. მან ვმ, პროცესში მიწის ძვრისაგან ვაკელ** ქცეული კლდე და გორები განიკითხავდნენ დედის საჩივარს არ დარჩებოდა გაუსწორები.

რაც მოგახსენებ ქაჯთა მეფეო ნუ გეგონება ფანტასტიკური ან ვინმე მგოსნის შემოქმედება ზეშთაგონება, მადლო ციური. მოციქული ვარ ჯოჯოხეთიდან ლოყებ დაკაწრულ მომჩივან დედის, შვილის დამკარგველს რომ შვილის-შვილიც აღარ დაუჩეს აზავე ბედის.

ბუტუნა.

***) ვაკე—სწორი.

*) სანჩხვე (გურიაში) სათესლე-სამრავლო-სამემკვიდრეო.

კახეთის რკინის გზაზე.

ო. ი. შლინბე

კონდუქტორი. მოითმინეთ ქალბატონო.

მგზავრი. რატომ? მესამე უკვე დარეკეს.

კონდუქტორი. არ შეიძლება შესვლა. ეს პარკი ბაგაჟათ უნდა მისცეთ.

მგზავრი. რაო? რელიკული ბაგაჟათ? შიგ ცხვირსახოცი მაქვს...

კონდუქტორი. რა ვქნა ბატონო, ბაგაჟათ უნდა მისცეთ. Это отъ не насъ зависить.

ოკრი ცხენი.

ივანე ხვიჩილაძეს ორი ცხენი ჰყავდა:

უფროსი, — „ლურჯა“.

უმცროსი, — „კულა“.

ლურჯაზე თითონ პატრონი ჯდებოდა, ზოგჯერ (იშვიათად) ვინმე საპატო (და თანაც საიმედო პირს) მიაჭირავებდა, თუ ათხოვებდა ხოლმე.

კულა, საზოგადო სათრეველა იყო. ის ივანეს დუქანში ება, თითქმის უნაგირ მოუხდებოდა და ვისაც კი ცხენი დასჭირდებოდა, ყველა სარგებლობდა. უმეტესი ტანჯვა საბრალო კულას ფერშალი თედორესაგან ედგა, თუმცა მამასახლისი ზოსიმეც არ აკლებდა ხელს. საზოგადოთ კი იშვიათი იყო იმ უბანში კაცი, რომელსაც ერთხელ მაინც არ ჩაეწყვრტოს გულ-ღვიძლი კულაზე ჩანჩალით. ყველა უმადური იყო იმისი ტარების, მაგრამ ყველა იმას ეპოტინებოდა, ვინაიდან იაფი და თანაც ადვილი საშოვარი იყო.

მიუხედავად ამისა გარეგნული შეხედულება კულას მეგობარზე უკეთესი ჰქონდა და ვინც ახლო არ იცნობდა მათ ღირსებას, უგეჰველია შეცთობაში შევიდოდა.

მეხუთე წელიწადია ისინი ერთად ცხოვრობენ და ჯერ არც უსიამოვნება მოსვლიათ, არც ხანგრძლივით გაშორებიან ერთმანეთს. როცა საღამოთი ოფელში გაწურული კულა შინ ბრუნდებოდა, არხენათ მობალახე ლურჯა მხიარული ხეივანი თევებოდა მას და მწუხარებას უქარავებდა.

როცა ევროპის ცაზე შავი ღრუბელი ჩამოწვა და ჰაერში წამლის სუნი დადგა, მეგობრები ერთმანეთს დროებით ეთხოვებოდნენ. ივანე ხვიჩილაძე თავის ლურჯას მთაზე აგზავნიდა საბალახოთ, დასასვენებლათ, ხოლო ბედშავი კულა შინ უნდა დარჩენილიყო და ყოველდღიური ჰაპანწყვეტა ეწია.

იმ სოფელში, სადაც ივანე ხვიჩილაძეს, გზა ჯვარადინის ერთ-ერთ კუთხეში ობობას ქსელივით ჩადგა თავისი სავაჭრო დუქანი, გაზეთები არავის არ მოსდიოდა. თუ საქონელს მოჰყვებოდა ხანდისხან სახვევ ქალაქად, ისიც რასაკვირველია რამოდენიმე თვის, თუ წლის წინანდელი და ყოველივე ინტერეს მოკლებული იყო.

აღბად ამ გარამოვებით უნდა აიხსნას, რომ არა თუ კულას, თვით ლურჯასაც ოდნავ არ ჰქონდა გათვალისწინებული პოლიტიკური მომენტის

სიდიადე. კულტურულ ცენტრებში გავრცელებული მიმოთქმა მოსალოდნელი ომის შესახებ ამათ სოფელს რამოდენიმე თვის შემდეგ თუ მოუწევდა.

აი, ამიტომ, სრულიად უჩვეულო და თითქმის თავზარდამცემი დარჩა კულასათვის მოულოდნელათ გამოცხადებული მობილიზაცია. სხვა ცხენებთან ერთად ისიც წაიყვანეს დანიშნულ ალაგას შესამოწმებლათ და გზაში ბევრი რამ უცხო და ახალი გაიგონა: გერმანია, ავსტრია, ფრანცია, ვილჰელმი, ბელგია, და თვით სიტყვა მობილიზაცია პირველად ესმოდა. ვის არ შეეკითხა, ვის არ მიმიმართა მან, მაგრამ ვერავისგან ვერაფერი გაიგო, ვიდრე ზინგერის აგენტის ნაყოლ ოქროს ფერ ცხენს არ მიადგა. ის ამ ერთი კვირის წინ ჩამოყვანა პატრონს დიდი ქალაქიდან, სადაც უკვე იცოდნენ ყველა ეს სიტყვები და ათასი კადევ სხვა, უფრო უცნაურები.

კულას ძლიერ მოეწონა თაფლას გონიერი სახე, ჰკვიანური ლაპარაკი, მისი ღრმა ცოდნა მძიმე საგნებისა, მისი ლოდიკა და განსაცვიფრებელი მიხვრა მოხვრა, იმისი უბრალო ხასიათი, ძალდაუტანებელი თავდაჭერილობა და პატივისცემისთან ერთად კულას გულში შურის გრძობამაც დაისადგურა

როდესაც იმისი ჯერი მიდგა, კულასაც მოუახლოვდა რამოდენიმე. „პრისტავი“ (კულას აზრით ვისაც მხრებზე პაგონი ეკერა ყველა ბოქაული იყო) გასინჯეს თავით ფეხებამდე, მოიწონეს და მიიღეს.

კულას ძლიერ ეუცხოვა ივანე ხვიჩილაძის წუხილი. მან გზაზედვე გადასცა რაღაც პატარა ლურჯი ქალაქი სოფლის მწერალს და უთხრა:

— ორი სიტყვა დახარჯე, მეტი არც უნდა, რავა დავიჯერო ამას მოიწონებენ და წაიყვანენო. ახლა როცა კულა მედიდურად ჩაერია რჩეულთა შორის, ივანე ხვიჩილაძე მკვდარს დაემსგავსა. მწერალი განზე გაიხმო და რაღაცაზე ცხარე ლაპარაკი დაუწყო.

— ოჯო, შენ სადარდელი არაფერი გაქ. ამ გლახას გაშორებენ და ის კარგი ხომ სახლში გრჩება ეს სიტყვები ლახვარსავით მოხვდა გულში საბრალო კულას და ააცახცახა.

მეორე დღეს კულა და მისი მეგობრები უკვე რკინის ფხის სადგურთან იდგნენ და რაღაც გოგრებიან წითელ სახლში შეჰყავდათ.

(შემდეგ იქნება)

ონისიმეს სიძამაცე.

(იმერული სტენა)

— ერთხელ, ჩემო ალფეზ, გამეიყვანეს ჩვენი „როტა“ საომრად და ჩასხეს აკობებში. ჩავჯექი მეც. მევინდებოდა თოფი ხელში, და ვუცდი: როდის ამოყოფს გერმანელი „აკობიდან“ თავს, რომ სტუკო შუბლში ცხელი ტყვია. თოფის სროლაა გაჩაღებული, უცბად იგრილა გერმანელების გაუბიჯებამ და გამოაფურცა ჩაენსკენ თავის უშველებელი ყუმბარა. ვხედავ მოდის პირდაპირ ჩვენი „როტისკენ“ ეს ვეება ტყვია-წამალი. „აბა, ონისიმე, თუ გინდა მიიღო ჯვარ მენდალი ახლა გამეიჩინე ბიჭობა“ — გვეიფიქრე და წამოვხტენი ზეზეთ. ესაა — უნდა დავარდეს ყუმბარა, და აგვიტანს კიდევ თვე „როტას“ ჰაერში. გვევქანე... ვკარი წიხლი შიგ ცხვირში და გამოვბრუნდი „აკობებისკენ“. იბრუნა პირი ყუმბარამ, წვეიდა გრილით და შიგ შუაგულ გერმანელების ჯარში გაადინა რეზვა...

— სტორა დადექი, ონისიმე... ჰო, მაგრე... უყურე ახლა ამ თოფს. ბერდენკაა, როგორც ხედავ. მე გამევისვრი და შენ ქე ჰკარი ხელი ტყვიას და ჩემსკენ დააბრუნე.

— აჰ, აჰ, აჰ! ნუ იზამ მაგას, ალფეზ ჩემო. — ხა! ხა! ხა! რატომ, ბოშო? თუ კი გაუბიჯის ყუმბარას დოუდექი წინ და უკან გააბრუნე, „ბერდენკის“ ტყვიამ რაღა დაგიშავა, რომ არ გინდა ხელით დაჭერა მისი?

— კი მაგრამ... იმე, შე კაცო, ბერდენკის ტყვია ერთი ფინჩხაა რავა დევინახო!..

გუგული.

საამდროო კუზლეტები.

გომახურის სამკითხველოს დაუშვია ყურები, ძველ გამგეებს ფულსა სთხოვის ის, კუჭ შენახურები.

ლანჩუტლების „სტარშინას“ უქებ „მამაკობასა“... რა ვუყოთ რომ ხანდისხან სჩადის მკლავადობასა.

მკლავადე მეორეც გყავს: ქუჩის ლოთი ქებული, ძმა ბიჭ კორესპონდენტით ცამდე აფორთხებული.

ერთი ფთხვენით თეატრში ლაგამი წაიყარა და აქაურ მოვაჭრეს ტლინკები მიაყარა.

ბლომათა გყავს ჩარჩებიც მოვაჭრე შეშებისა... (იმათში იასონი ღირსი არის ქებისა!)

შეშის გამყიდველ მუშებს უგებს მახეს შარებსა და თუ კი მოახერხა არვის ვაახარებსა

წელიწადიც კარგი გვაქვს გამოხინკილებული. არცა ვსწუხვართ, არც ვსტირით ვცხოვრობთ დამშვიდებულნი.

კავალერი.

ახია ჩემზე.

(სტრაჟნივის ნაამბობი)

არეულობა, რომ დეიწყო, სტორეთ იმ წელიწადს გავათავე სამსახური „სტრელბის ზნაჩოკით“. ჩავედი სოფელში და მითხრეს: — ახალ თაობაში ჩიეწერეო. ვიკითხე:

— ჯამაგირს რას აძლევთ ახალთაობის კაცს მეტქინ?

— რას ვაძლევთ და აფერსო...

— არა ძამია, უფულოთ არც ახალი თაობა მინდა არც ძველი მეთქი... გვევლი „კანცელარიაზე“ და ჩვენს მწერალს იმისთანა თხოვნა დავაწერიე ვისზედაც საჭირო იყო, რომე ქვას გახეთქდა... მოგეცა ღვთის წყალობა, მალე „სტრაჟნიკის“ ტანისამოსში გამოწყობილი, ფალასკითა და თოფით დავაქენებდი ცხენს ხან ერთს სოფელში და ხან მეორეში. ჯამაგირი ძაან სახარბიელო არ იყო, მარა გული სულ ასე მიჩივოდა:—მეიცა პაწაი რაცხას კი ვადიეყრები, რაცხა კი ჩავივარდება ხელში, და ერთ ხუთ ქცევა საყანე მიწას ვიყიდი, ერთს კას ვოდას დევიდგამ მივეწყობი გემოზე და ჩემს ახალ თაობის მეზობლებს გულზე შევავალამ მეთქი.

ერთიგზობა ჩემმა უმფროსმა „ლაპორტი“ გამატანა „ვეზდნი ნაჩანიკთან“. შემოგვარი მათრახი ცხენს და ფრიწინ ფრიწინით წვევდი მოკენჭულზე. გვეიხედე, ვინცხა ლამაზად ჩაცმული ქალაქის კაცი მოსეირნობს. ვიფიქრე: აგი ვინცხაა, რაცხა დიდი სიციალისტი კი უნდა იყოს მეთქი და უბძანე, გაჩერებულყო. ჩამოვბტი ცხენიდან, დავარტყი „ვობისკი“ და იმხელა „პორტმანი“ უნახე ჯიბეში, რომე სტორეთ ჩვიდმეტი ათასი მანათი ჩიეტოდა შით. შევატყვე, რომ აქანე რაცხას კი გამოვჩრები მეთქინ და უთხარი

თუ მომცემ ას მანათს ვაგიშობ, თუ არა და დაგიჭირავ მეთქი

დამიჭირეო, მითხრა.

შევევდი ცხენზე, ერთი-ორი მათრახი უთავაზე ამას და გვეიგდე წინ. მერე გზაში დუღუწყე ვაქრობა, ასი მანეთიდან სამზე ჩამოვედი, მარა რა ბრძანებაა, კაპეიკიც არ მომცა და აგიც მითხრა:

—მე შენ გიჩვენებ სეირს, როცა „ნაჩანიკთან“ მივალთო. ვიფიქრე მართლა აფერი ხლაფორთი ამიტეხოს მეთქი და გავათავისუფლე, მარა თქვენც არ მომიკვდეთ! გამომეკიდა აგი ჩემი „არესტანტი“ ფეხ და ფეხ და მომდევს უკან.

პაწე ქე ვვიბუძვე ტანში, მარა რა ვქნა ახლა, ველარ მევიშორე. ვიფიქრე, ვიფიქრე და ბოლოს ასე გადავსწყიტე: მართალია ჩემდა კი დეიკარგება, მარა მეტი გზაი არაა უნდა უთხრა „ნაჩანიკს“ რომ ჯიბეში „ბრაუნინგის რევოლვერი“ ჰქონდა მეთქი. მივედი „ნაჩანიკთან“, ოულე „ჩესტი“, მივართვი „ლაპორტი“, ამვეიდე ჯიბიდან ჩემი „ბრაუნინგი“ დოულდევი სტოლზე და უთხარი:

— გზაში ერთი კაცი, დევიჭირე „ვობისკი“ დავარტყი და აგი უნახე ჯიბეში მეთქი.

— „მალადეცო“ მითხრა მარავაი ამისთანა „მალადეცობას“. შემოვიდა ჩემი ტუსალითუ არა, წამოხტა „ნაჩანიკი“ და უთხრა:

— Ти что такъ скоро пришла-о?

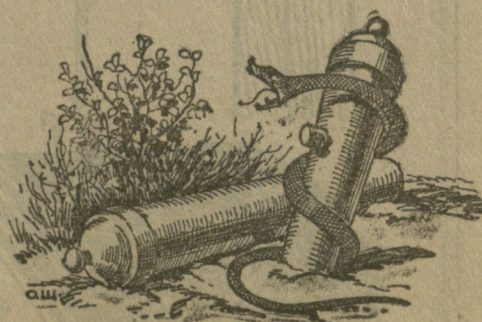
მაშვინ კი ამივარდა მუხლებში კანკალი. დოულდევი გვერდზე და მოუყვა ყორიფელს კაკლა კაკლად. „ნაჩანიკმა“ გადაატრიალა თვალევი წამუარდა ცოფიანსავით, იგი იყო უნდა მტეკებოდა, მარა ისეველე ჩემმა ტუსაღმა გადამარჩინა. გამიყვანა ცალკე ოთახში და დამიწყო მშვენიერი მუსაიფი ასე ნაირად:

— შე ვირო, შენა? ნაჩანიკი ჩემი სიძეა, იგი შენი „ბრაუნინგი“, რომ დაულდევი იქინე იმას მართლა მე წვევილებ, რადგანაც მოწმობა მაქვს და „ბრაუნინგი“ ჯერ არ მიყიდი. რაც შეეხება ჩემს ცემას, სამაგიერო არც შენ გაწყენს (და მართლაც ორი სილა იმისთანე გამცხო, რომ მთელ საათს ყურებს ჭუილ ჭუილი გაჰქონდა) მართალია სოციალისტი არ ვარ, მარა არც თლათ ხულიგანი ვარ. ახლა მე ვსთხოვ ჩემს სიძეს, რომ ყველაფერი გაპატოს, ხოლო იმ პირობით კი, რომ განცხადება შეიტანე სადაც საჭიროა და სამსახურიდან გაბრძანდი.

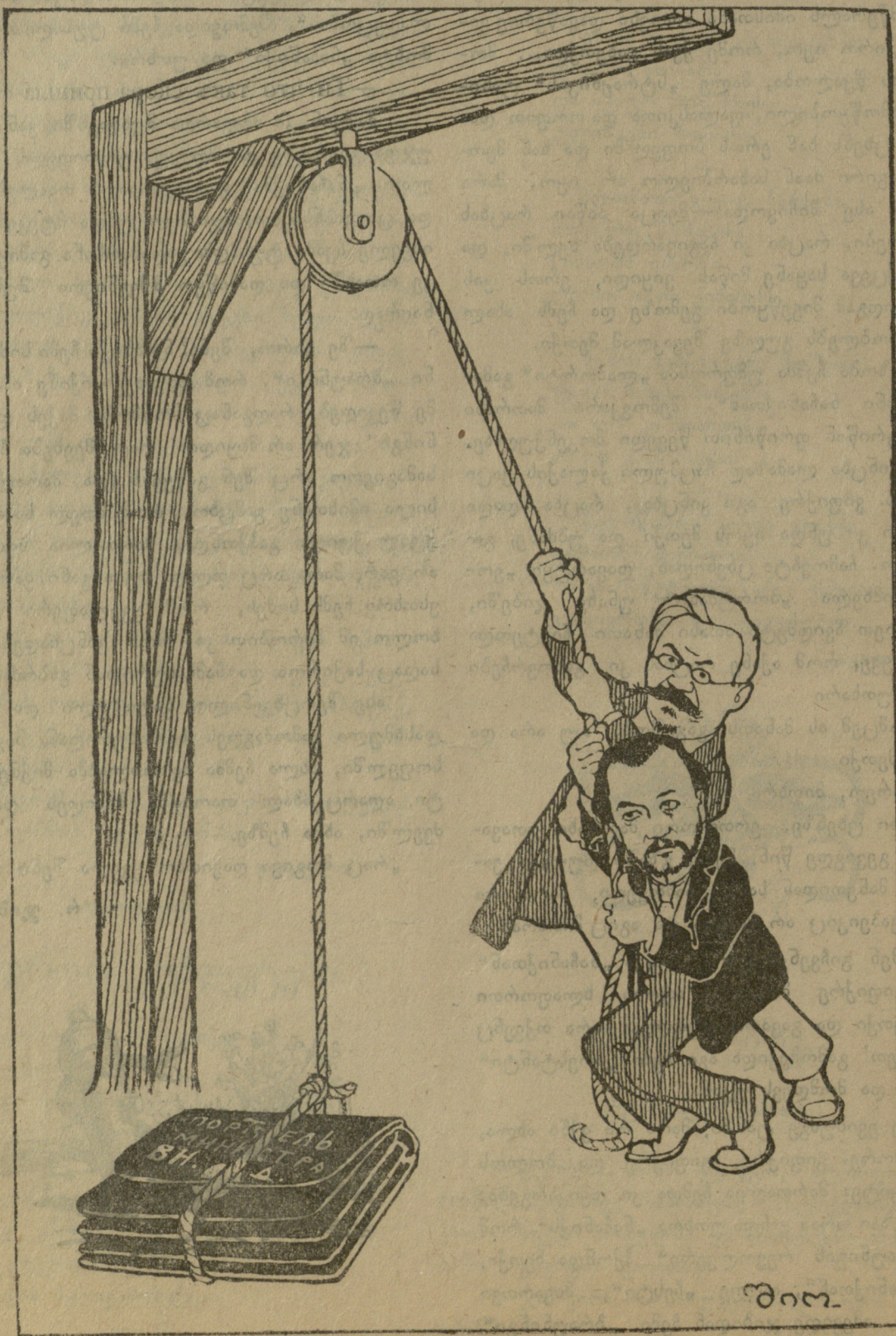
ასე შერცხვენილი, გალახული და თავსლაფ დასხმული გამომავდეს სამსახურიდან. მივედი სოლოფელში, ახლა ჩემმა მეზობლებმა მიქნეს ბოიკოტი. აღარც ახალ თაობაში მიმიდეს და აღარც ძველში, ახია ჩემზე.

„რაც მოგივა დავითაო ყველა შენი თავითაო“

რ. ჯიბილ.

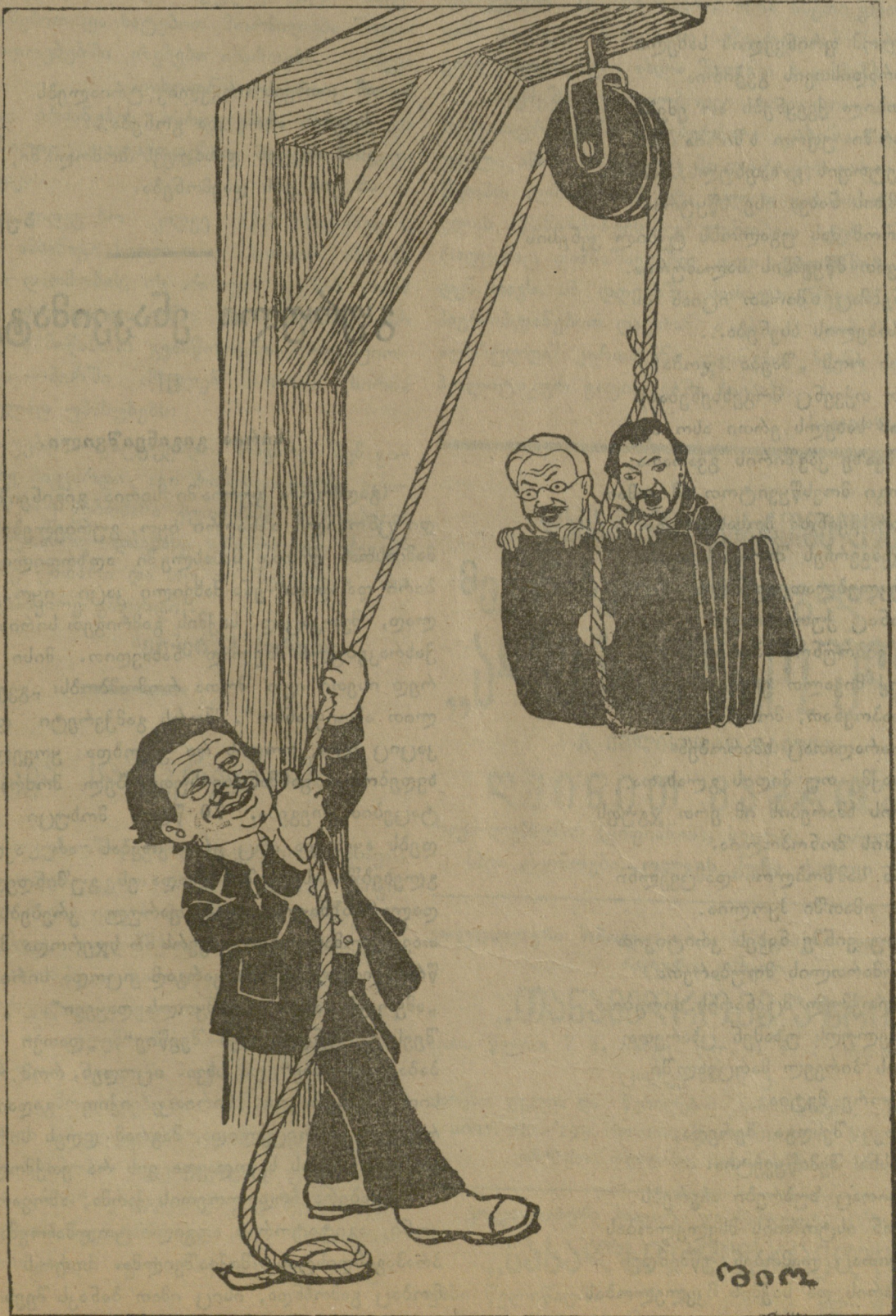

თეთრი ბლოკი.

პ. შილიუკოვი. ვგ რა ლეთის რისხეა, რატომ არ მიაქვს?
 მაკლაკოვი. ვგონებ „ზეთი“ აკლია!

შავი ბლოკი.

მარკოვი II. — ბლოკი საუკეთესო ღირსების ეგ შავი ბლოკია! არა თუ სამინისტრო პორტბელს, თუ გინდა მთელ ღუმას ასწევს.

მ მ რ ა ლ ა

ჩვენ რომ ფრინველის სახელი
 ამ შარადისთვის გვჭირია
 იგი თბილ ქვეყნებს არ ეძებს
 ზამთარში უფრო ხშირია
 ეტრფის გაზაფხულს, საამოს...
 მზის ნახვა ისე სწყურია
 რომ მას უგალობს ტკბილ კვნესის
 ვით მწყემსის სალამურია.

მგონებმაც ხშირათ იციან
 იმის სახელის ხსენება...
 (მტერს რომ „შაება აჯობა“
 ალბათ თქვენც მოგეხსენება.)

ამ სახელს ერთი ასო აქვს
 შვაზე კავშირის გვართა;
 იგი მოვსწყვიტოთ ამ ეამათ
 არ გვინდა მოსახმარარა.

რაც დაგვრჩეს შარადისათვის
 იგი უკლებლათ გვჭირია
 და თანაც ქუთაისისკენ
 უნდა ვიბრუნოთ პირია.

იქ მივალთ ერთი მცენარის
 საპოვნათ, მოსანახათა...
 იარალათაც ხმარობენ
 საქმე თუ მიდის გლახათა.

რომლის ხმარების იმ ერთ ჯგუფს
 ეკუთვნის მონობოლია.

რადგან სამშობლოს დამცველნი
 თურმე იმათში ჰყოლია.

თუ ვინმე ნახეს კრიტიკით
 სიმართლის მოუბარეთა
 აღთქმულ მცენარის ძირებით
 შელულს უზამენ ცხარეთა.

სახელის პირველ მარცვალში
 ასო მეორე მეტია

და, რაკი შესდგა შერედა,
 მეც ახსნა შემიწყვეტია.

რითაც ზუბრები აჩერებს
 წინ ისტორიის მსვლელობას
 რითაც ლამობენ უწმინდეს
 აზრის და საქმის მკვლევლობას.

უფროსიან ქვეყნის გინწმინდას
 ცხოვრების განახლებასა

რადგან პასუხის უგებლათ
 აღარ მისცემენ ნებასა.

ამ კითხვის ირგვლივ ტრიალებს
 ქვეყნის აზრი და გონება...
 ვნახოთ ვინ დასძლევს ბრძოლაში,
 ან ვინ ვის დაემონება.

ბუტუნა.

გურული ენაკვიმატები.

III.

სირია გიგინეიშვილი.

გადმოღმა გურიაში სირია გიგინეიშვილი დი-
 დი ცნობილი აზნაური იყო. გურიელების აზნაური
 შამიასთან ერთად სასახლეში აღზრდილი, მწიგნო-
 ბარი და დიდი ენა-მანვილი კაცი იყო. მოციქუ-
 ლად, შვა-კაცად, საქმის გამრიგეთ სირიასთანა მო-
 ქახრაკებულს ძნელად ნახავდით. მისი ენა სწო-
 რედ ისეთი იყო შოთა რომ ამბობს: „გველსა ხვრე-
 ლით ამოიყვანსო“. შორს გამქვრეტი და ჰკვიანი
 კაციც იყო, როდის რა უჯობდა ყოველთვის მი-
 ხედებოდა. განმანთავისუფლებელ მოძრაობას აღ-
 ტაცებით მიეგება. 70 წლის მოხუცი ახალგაზრ-
 დებს აყვა და არც ერთ კრებას არ აკლდებოდა.
 გლეხებში ისე გაშინაურდა ეს გუშინდელი „ფეო-
 დალი“ აზნაური, რომ ფარულ კრებებს ხშირად
 თავმჯდომარეობდა. ბევრს არ სჯეროდა მისი გულ-
 წრფელობა, ბევრმა კარგად იცოდა სირიას მწამსი:
 „ამყოლს აყევი დამყოლს დაყევი“, „იქცეოდეს
 შეესიე, შენდებოდეს შეეწიე“, „დათვი მოგერიოს
 ბაბაი დაუძახე“ და სხვა. იცოდენ, რომ როცა სხვა
 სიო დაბერავდა სირიაც იქით გადაიხრებოდა,
 რჯულის გამოიცვლიდა, მაგრამ დღეს სირია ბელა-
 დი იყო. არას სცოდავდა ვის რა ეთქმოდა.

დაბერა ჩრდილოეთის ქარმა, ამოვარდა ქალი-
 კონი, ავტატორის ადგილი ტოლმანოვმა დაიჭირა,
 პრაპაგანდისტის — მიქიაშვილმა. სირიას ქამელეო-
 ნობაც გამოჩნდა, ისიც იმათ ბანაკს შეეხიზნა, შვა-
 მავლობა დაიწყო და კიდევ შეეწირა მსხვერპ-
 ლად.....

იანვარია... ოზურგეთი უკვე გადაანათეს... ტოლმაჩევი თავის დამსჯელი რაზმით აცანის საზოგადოებაში დგას და ითხოვს ყველა მახლობელი საზოგადოებიდან იახლოს ქუღზე კაცი საეკლესიო დროშებით და ხატებით მორჩილება შეფიცონ. საზოგადოებებში კრებები იმართება. ირჩევა კითხვა იახლონ, თუ არა. ზოგი წინააღმდეგია ბრძანების ასრულების, ზოგი და მათ შორის სირიაც თავგამოდებით იცავს ერთგულების ტაქტიკას.

— სხვას კიდევ ხო კიდევ აქვს სათქმელი, მარა მივიჩნის ამხანაგი სირია რა პირით ამბობს შერიგებას და დათმობას, ის არ იყო გუშინ რომ ძირს, ძირსო იძახოდა და ვინც მისი მომხრე არ ვიყავით ყველას მიწასთან გვასწორებდა, რეაქციონერს გვიძახდა.—პირში ამხელენ სირიას. სირია წარბ შეუხრებლად უპასუხებს:

— მატყუებდი—გატყუებდი, რავარც შენ გიყვარდი ისე მე მიყვარდი. აგი რა უნდა იყოს, აცანაში*) კი არა თუ გიბრძანა ქუთაისში ფორთხვით ახვალ. დავი უთხარი—დავბასე გითხრა, თუ შეგიძლია დავბაჩარე უთხარი და თუ არ შეგიძლია და „ნაგულია“ გააძვირე გაფასდი...

პერპეტუუმ მობილე.

გაფიცვა სამეგრელოში.

სოფელ საბოკუჩაოში, გარდაცვლილ ბოკუჩავას დასაფლავების დღეს, „ერთა მიმართულების“ მიერ გავრცელებულ მანვე იდეის მატარებელ პირმა, ქე-ლეჩის წინააღმდეგ გაილაშქრა, რამაც მოხვევთა შორის დიდი ალიაქოთი გამოიწვია. შიკრბენ და დაადგინეს: პირველად ყოვლისა ვღებულობთ რა მხედველობაში იმ გარემოებას, რომ ჩვეულებისა-მებრ დაიმედებულთ გვეგონა აქ ამ მშიერ კუქს ერთხელ მაინც გამოვიძღვებოდით. ამასთან ერთად ერთი ქართველი „მკვლევარის“ (თანახმად) ძველი ნე-ჩვეულებების მოსპობას აუცილებლად უნდა მოჰყვას მეგრელი „ერის“ გადაგვარებ-გადაშენება. ვა-დგენთ: არც ერთმა ჩვენგანმა და არც მონათესა-ებმა რაგინდ შორებელი იყოს, აქ საქმელი არ ჰა-

მოს და არც „ზედაშე“ დალიოს. მასთან ერთად პროტესტს ვაცხადებთ ხსენებული იდეის წინააღ-მდეგ და პატივი და დიდება ძველი ნე-ჩვეულების დამცველთ. აღსანიშნავია, რომ ასეთი ერთ სულლო-ვანი გაფიცვა პირველია სამეგრელოში (აღზად თა-ვისი ინტერესები ახლა შეიგნო ხალხმა?)

საქმეში ადგილობრივი პოლიცია ჩიერია და ნ მეთაურთაგანი საგუბერნიო ციხეში გაიგზავნა. ყველა ამით, როგორც პოლიტიკურ გაფიცვის მომ-წყობთ აღზად 102 სტ. ძალით გასამართლება მო-ელის. დანარჩენებს ჯერ-ჯერობით ვერ მიუღვენ, რადგანაც დამნაშავეები „დიდ ტალახში“ იფარა-დენ თავს: ამ დღეებში მოსალოდნელია ჩაფრები პაეროპლანებით დაესხან თავს... დიან ბ. ეშმაკო აღსრულდა! კართაგენი დაინგრა ჩვენი გლებობა პოლიტიკურ გაფიცვებში ჩაება?!

სათარხანი.

დასავლეთ საქართველოში მევენახეთა საზოგადოება „ალექსანდროული“

5 ივლისიდან დაიწყო

ღვინით ვაჭრობა

რაჭა-ლეჩუმის (ყიფიანის), სვირის, ქართლის და სხვა ღვინოები. ოლგას ქუჩა. სახლი № 8.

უფეკლდეურია საზოციო, სამეცნიერო და სალიტერატურა გაზეთია

„თანამედროვე აზრი“

ფასი წლით 7 მ. ნახევ. წლ. 4 მ. 1 თვით 90 კ. ცალკე № 5 კ.

ადრესი: ფულის და წერილების გამოსაგზავნი; Тифлисъ почт. ящ. 199 Евгенію Илларионовичу Урушалдзе.

კანტორა: თფილისი, ბარონის ქ. № 15.

უფეკლდეურია სალიტ. და საზოციო. გაზეთია „სახალხო ფურცელი“

ფასი წელიწადში 8 მ. 50 კ. ნახევ. წლ. 4 მ. 5 მ თვ. 2 მ. 25 კ. 1 თ. 75 კ. ცალკე № 5 კ

ადრესი: Тифлисъ, Газ. „Сахалхо Пурцели“ почт. ящ. 1

*) ეს ამბავი ჯურუყვეთში იყო, სირიას სოფელში.

მეგობარ ნარდოსნის ნაამბობი

(უძველესი ქუთაისის ნარდოსნებს)

უმაღლესი ნარდის მოთამაშე გახლავარ ვიცი მეც, მაგრამ რათ მინდა, ფული ისე მაქვს ჯიბეში, როგორც თათარს ღორის ხორცი. არა და რა ვქნა სული მიმდის. განა ბევრი მინდა ის ოხერი და ეშმაკის გაჩენილი? სულ, ძალიან ბევრი ხუთი მანეთი, სამსაც დავეჯერდები სად არის თორემ. ერთი ხელში ავიღო კამათელი და მერე მე ვიცი, აწი არა მკითხვეთ როგორი შემთხვევა მაქვს? ერთი ფულიანი კაცი მოვამწყვდიე „კოფენიაში“ ჩამოუარე აქედან იქიდან: ვსთქვი გუნებაში, ჰე ბიჭო გეთხარე მიწა და სადმე იშოვნე საკონე მაინც. ვეცი ამას, იმას დავრბივარ ცოფიან ძაღლივით, ხუთ მანეთს ვინც მასეხებებს სამ წილსა ვპირდები, მაგრამ ვხედავ ტყვილა ვიღლები. რას ვიხამ, დარცხვენილი გულ შეწუხებული ისევე შევეყვი იმ ყავახანაში თავი, სადაც ის ფულიანი ვაჭბატონი მეგულვება, ამოუჯექი გვერდით, გავეღრიტე რაც შეიძლება, ძალიანი მივეფერე. თითქმის გაუცნობელივით არა ვინ ჩავგვთვლის, ვხედავ ვინც ეთამაშა ცოტ-ცოტა ყველამ ჩამოყაჭა მოდი გაუბედო უფულოდ თამაში? რაც იქნება იქნება, ვხედავ წინდაწინ არ თხოულობს „კონს“ რაღა ჩემთან გაუწყრება ღმერთი, მე რაღა მომთხოვს! მართლაც სურვილი ამისრულდა დამეთანხმა, ჩაუჯექი სათამაშოდ. ვინც სამ ხელს გააკეთებს, ის გებულობს ხუთ მანეთს. ვნახოთ ეს ჩემ სასარგებლოდ გათადა, მოვიგე ერთი ხელი, იღებს ხუთიანს და მძლეის, მე არ გამოვართვი: აბა რა საკადრისია მომცემ ვიცი, თუ თამაში გინდათ, განვაახლეთ, განვაახლეთ თამაში, გარს გვახვევია მაყურებლები. დასწყევლა ღმერთმა სუნი თუ ეცათ. გაჩნდნენ ჩემისთანანი საიდანაც იყო, ამომიჯდნენ გვერდში დამიწყეს ალერსი. ოჰო შვილოსა სად როგორ გაუბი მახე? ძალიან პური გიშოვნია, მეორემ ერთი მუჯლუგუნი მითავაზა და მითხრა: ცოტა მეც უნდა მინაწილოვო, კარგი მომშორდით ნუ მაშლით ხელს, აბა სად მიწაში წავიღებ? კიდევ კარგი ჩემს მოპირდაპირეს ჩვენებური არ ეყურებოდა. „ერთი შენ, წადი რომელია, ჩვენც უღვიწყო დარიგება კარგი გაუშვით ნუ უშლით კლს ნეტავ მოიგებდეს ერთი ხეირიანად მაინც გა-

დავკრათო, ასე ამ მორიგ მორიგებში დავიბენი და და წავაგე მოგებული. გამიწყრა ღმერთი, წავაგე ერთი ხელი, მეორეც, ეხლა ათი მანეთი ერგება. თუ მომთხოვა, რა ვქნა არ ვიცი ძლიერ ვიტანჯები ვაი სირცხვილო? ვინ ოხერს უნდა მოგება! თავი შემექნა ამოსახსნელი, რა ვისაშვალო არ ვიცი! მარტო ვიყო კილო ჰო იქნებ დავიყაბულო როგორმე, თუ გამიჯიუტდა რა შავ ქვას მივცემ? მაგრამ უბედურება ისაა სავსეა ხალხით. ათის მოგების შემდეგ არ სურდა განვერძო თამაში, მაგრამ შევიხართე, ურჩიე: მოდი ათი მანეთი ერთად მოვიდეს სამი ხელის მაგიერ ხუთი ხელი ვითამაშოთ მეთქი. ძლივს ძლივობით დავიყაბულე. ვთამაშობთ, მარა ვხედავ მიწყრება ღმერთი, სამი ხელი მან გააკეთა, მე კი არაფერი ვარ. ჯერ ვეცი აქეთ იქეთ, ჩემს გვერდში მჯდომთ დაუწყე ჩხუბი გლახა ფეხი გქონიათ რაღა მაინც და მაინც აქ მოკალათდით და აღარ ინძრევით ადგილიდან: გეიარ გამოიარეთ. იქეთ მეყავეს დაუბრიალე თვალები, შე ოხრის ტივლო, რა საძაგელი კამათლებია, რასა ჰგავს ესენი? მომიტანეთ სხვა, ეს კამათლები სახეზე შევაყარე, ახალი კამათელის მოლოდინში ვართ, მაგრამ რაკი დაავიანა მეყავემ „კამათლების“ მოტანა წავავლე ნარდს ხელი გაღვისროლე და ნაფოტივით ვაქციე. შეიქნა ერთი ჩხუბი მეყავე და ჩემს შორის, ეხლა ისიც მოვიმატე. დამიწყა ნარდის ფულის თხოვნა, ცალკე ჩემმა პარტნიორმა, მე მოვსთხოვე მეყავეს ნარდი მერე მიუბრუნდი ჩემს პარტნიორს და უთხარი: ხედავ ჯერ არ გამითავებია ხუთი ხელი, როცა გააკეთებთ რაღა თქმა უნდა თუ მოიგებთ ოც მანეთს მიიღებთ მეთქი. მან შითხრა, ათი მანეთი აღრევე მაქვს მოგებული მეორე ათ მანეთსაც ხედავ ვიგებ რადგან მე უკვე სამი ხელი გავაკეთე და შენ კი ჯერ არც ერთიო! მაგრამ მე არა გთხოვ ამ მეორეს, და პირველი კი უნდა მომცეთო. მე უთხარი: ერთი სიტყვით, სანამ არ დაასრულებთ ხუთივე ხელს ერთი კაპეიკის მომცემი არა ვარ მეთქი, მეტი რა გზა ქონდა რაკი არ ვეშობოდი ახალი ნარდი მოგვეცეს, ეხლა უფრო საინტერესო გადაიქცა ჩვენი თამაში. მაყურებლებმა უფრო მოიყარეს თავი, ოხ ღმერთო რამდენი სიმწრის ოფლი ვაქციე! ხელი ამიკანკალდა, გულის მდგომარეობა რაღა საკითხავია! ამ დროს უცბად მოტრიალდა საქმე ჩემ სასარგებლოდ. სწორედ მართალი ყოფილა ბრძნული თქმულება. ღმერთი არ გასწირავა კაცსა შენგან განაწირსაო. ქე არ მოვიგე?

პოხ ღმერთო ჩემო, როგორი სიხარული ვიგრძენი!
 ამას ვერ გამოსთქვამ. ჩემმა „პარტნიორმაც“ დაჰყა-
 რა ქვეები ნარღზე და საჩქაროთ მომშორდა, მე კი
 დავრჩი. ჯერ ჯერობით ადგილიდგან არ ვიძროდი
 რადგან ნარღის ფული უნდა გადამეხადა და რაკი
 ფული აღარ მქონდა, ერთი ნაცნობის თავმდებობის
 ქვეშ ვიქენი განთავისუფლებული, იმ პირობით
 რომ ვალდებული ვიყავი ხუთი მანეთი უნდა მიმე-
 ტანა მეორე დღეს მეყავისათვის. მე კი მგონია ვერ
 მოვიქეცი რიგიანად, ფულის გარდახდა კი არა და
 თვალითაც არ დავნახებივარ როგორც მეყავეს აგ-
 რეთვე ჩემს თავმდებესც. გადავსწყვიტე რაც უნდა
 უსინიღისო არ მიწოდოს ჩემმა თავმდება, თუნდაც
 ჩემი მეყავე კი არა და მთელი სუბუმის მეყავეები
 ზედ მიემატონ და აღარ შემეშვან მათს „კოფენიე-
 ბში“ მე მაინც მისი გადამხთელი არავარ და არა.

ძუკუ ლოლუა.

მოსსენება

სოფ. ჭაგანი

პავლიამ უთხრა პეტრიას:
 — იცი რა, ჩემო ძამია,
 ხედავ, დაგვიდგა საქანქრო
 და სანეტარო ჟამია.
 სიმინდი დიდად გაძვირდა,
 ყველგან და ყოველ მხარეში.
 და ეხლა გვმართებს ბიჭობა
 და ვაჟკაცური თარეში.
 ჩვენც აუწიოთ სიმინდსა
 ერთი-ორათა ფასები,
 გავჭკრათ, გამოვჭკრათ მაზანდას
 კლანქები, სასტიკ ბასრები.
 ნულა დავზოგავთ ნურავის
 ყველას გავაძროთ ტყავები,
 ისედაც ტანჯულ—გვემულეებს
 ჩავაცვათ ძაძა შავები.

პეტრიამ უთხრა: — პავლიავ!

შენ გენაცვალე სიყმეში,
 შენსა უმანკო სიყვარულს
 ვატარებ გულის სიღრმეში!
 შენ ხარ აწ ჩემი იმედი,

ჩემი ხატი და ჯვარია...
 ეს უბედური სოფელი
 ჩვენი საკრეჭი ცხვარია;
 ამ სიტყვებით პეტრე დიდი,
 პავლე დიდსა გაეყარა,
 და პირველმა ეს ამბავი
 მისებრ ჩარჩებს მოახარა.

ჭაგნელი ბზიკი

დიდი ჯიხაიში.

ეშმაკო; ჩემო ბიძია,
 მამისა შენის ლხენასა,
 სტვირი მათხოვე, დაუკრავ,
 ავანმატებილებ ენასა;
 კომიტეტს მოვინახულებ,
 უწვეროსა, თუ წვერასა,
 და ვეტყვი მამაშვილურად:
 — ერიდეთ ხალხის წყენასა;
 პირადი ანგარიშებით,
 „ქსენონს“ ნუ აძლევთ ვნებასა,
 თქვენ, თქვენს ჭკუაზე დადიხართ
 აჰკიდებიხართ ბელისა
 და ანგარიშებს არ აძლევთ
 ვისაც სჭირია ყველასა.
 შეშტერებიხართ, ვით ფინა,
 ბუმბერაზ სოფლის მელასა
 იმის ჰანგებზე, ბუქნაობთ,
 იმისგან ელით შველასა?
 ქსენონ აფთიაქს კი ჰლუპავთ
 (ვით ფური მონაწველავსა)

კიკოლა ბიჭი

დეპეშები

ს. ცაიში. შავი ზღვის რკინის გზის გამგეო-
 ბას გამოუგზავნია პრრვიზორ ილიკო მეუნარგიას
 სახელზე ანონიმური წერილი, რომელშიაც იწერე-
 ბა, რომ თუ გნებავთო „ლარჩველებს“ როგორც
 სკოლას, ისე სადგურსაც წაართმევთ, რადგან ლარ-
 ჩველების ვიქილებმა ესტატე და ლადიმ ვასილის
 მეთაურობით თავის მონდობილობაზე უარი განაც-
 ხადესო და ასეთმა საქმის მდგომარეობამ შესაძლე-
 ბელია თქვენ სასარგებლოთ იმუშაოსო. შეეცადეთ
 რამეფერად მეორე სადგურიც „ცაცხვის“ ახლოს

ითხოვოთო. ილიკომ მიმართა ყოველგვარ ზომებს და დარწმუნებულნი ვართ თვით „ეშმაკის“ და მისი კულის დახმარებით განახორციელოს ეს კეთილი საქმე.

ჩქიმიშელი.

ს. ხეთა ცნობილი საზოგადო მოღვაწე და ხეთელეების მეტათ სასიამოვნო მამულის შვილი „თადა“, რომელიც გაუგებარ პირებისგან ღებულობდა წლიურად ჯამაგირის სახით ათასამდე მანათს, გარდაიცვალა. საზოგადოებამ დაფნის გვარგვინი უძღვნა ასეთი შრომისთვის. წარმოთქმულ იქმნა გრძნობიერი სიტყვები. ყველა დაწესებულებიდან მოდის სამგლოვიარო ღებეშები.

კორცხო.

ხორგა. ხორგელები ხობელებს ემუქრებიან: ჩვენ გიმნაზიას გავაღებთო და თქვენ პირველ-დაწყებითა უმაღლეს სკოლას წაგართმევთო. საქირთა ეშმაკის ჩარევა, რომ რამეფერად შეარიგოს მებრძოლნი ერთმანეთს ისე, რომ ან პირველი, ან მეორე ხობელებს მაინც დარჩეს.

ნამდვილირე.

ხეთა. გამოვდებულ მედავითნე მიხა ტურავას ორი ადგილი მიუღია, მხოლოდ არ იცის რომელი დაიჭიროს. მღვდელი საჯაია შერიგებას თხოულობს და სთხოვს ერთი შენი ადგილი მე დამითმეო. ვინ იცის, თუ როგორ გადაწყდება საქმე. საფიქრებელია საჯაია ტურავას იმედით უადგილოთ დარჩეს და უფრო სამწუხარო ის იქნება, რომ უდრამოთ წავიდეს, მიუხედავთ იმისა რომ იგი ყოველ დღე სასამართლოს კარებში დგას

ნამდვილირე.

დ. აბაშა. რადგანაც ბ. კანდელაკის აფთიაქში დამზადებული წამალი სხვა და სხვა მიზეზებისა გამო ნაკლებ საიმედოთ იქმნა ცნობილი, ამიტომ ადგილობრივმა სანიტარულმა კომისიამ მოიწვია ვიღაც სუჯუნელი ებრაელი, რომელსაც ბ.ბ. კომისიათა აზრით ჩინებული დამზადება სკოდნია ყოველგვარ წამლისა.

ჯერჯერობით წამლები მზადდება და იყიდება პარასკეობით საიარმუკო მოედანზე ზემოხსენებულ პირთა ხელშეკრულობის ძალით ებრაელის შემო-

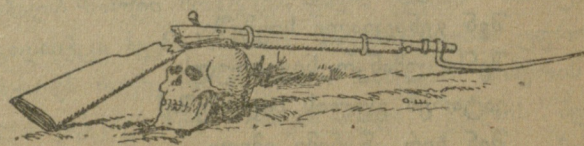
საელის, ერთი მესამედი დაბის ბიუჯეტში შედის, რამაც ადვილი მოსალოდნელია ჩვენი დაბის ეკონომიური მხარე ისე შესცვალოს, რომ სხვა მახლობელ ქალაქებს გაასწროს წინ. და ეს იმიტომ, რომ არც ერთი მეომარი მტრის ჩვენ არ გვეშინია, რადგანაც უზრუნველ ყოფილი ვართ ტალახით. ამ საუკეთესო მოკავშირის გაძლიერებას დღითი დღე ვწყობთ ხელს და იმედი გვაქვს ეამსა განსაცდელისასა ჩვენ მიერ უკუქცეული იქნება მტრის ჯარი; ამნაირად ბ-ნო ეშმაკო, რაკი დაბის ნორმალურ ცხოვრებას ხიფათი აღარ მოელოს და, რაკი წამლები მზადდება მხოლოდ აგურისა და კენჭებისაგან, და რადგანაც თვითეულ აგურში ბ. ებრაელი ჯერჯერობით 7-8 თუმანს იღებს და ფაქრობს, ომის მიზეზით კიდო გაადიდოს ფასები, ამიტომ ბ.ბ. კომისიებმა გადასწყვიტეს, რომ საიარმარკო მოედანზე გააშენონ აგურის ქარხანა და სააქიმო ლაბორატორია. ჯერ-ჯერობით, მხოლოდ მღვდრობით სქესის ავათმყოფს ღებულობს ბ. ექიმი!.. ავათმყოფი წამლის მიღებისათანავე სამუდამოთ თავისუფლდება, ყოველგვარ ავათმყოფობისაგან.

—ხანი.

ჭიათურა. ჭიათურის შავი ქვის მრეწველთა საბჭოს სახალხო ბიბლიოთეკა-სამკითხველოს ახალ ბინის აშენება ისე სწრაფად სწარმოებს ტეხნიკოს ბ. ირაკლი დეკანოზოვის მეთაურობით, რომ სრული იმედია მომავალ წლის 30 თებერვალს მზად იქნება.

იქიდანვე. ამავე შავი ქვის საბჭომ, ტეხნიკურ განყოფილების შეთანხმებით, თავის უკანასკნელ კრებაზე (ჭიათურაში) დაადგინა: „ვსცანით საქიროდ, დაბა ჭიათურის ცეპელინებისაგან თავდასხმის ასაცილებლად, სამუდამოთ გაუქმებულ იქმნას ბიბლიოთეკა-სამკითხველოში ელექტრონის განათება. ამის მაგივრად მეტად განათებულ იქნას „ბაქარ-მაკაო-ლოტოს“ მოტრფიალეთა საბუღარი კლუბი. ამ დადგენილების გამოცხადებას ჩვენი „ბაქარ-მაკაოისტები“ ოჯახობით ტაშის ცემით მიეგება;

კულიანი.

აღსასრული აღაშინის ტანჯვისა!

სუსუნათის წაფლოვა.

ნ წელიწადი გავიდა, რაც ჩემი გამოგონილი წამალი „რაპიდი“ გასასყიდად გამოვიდა, სამკურნალო ბაბქოს ნებართვით № 1295, სუსუნათის წამლობისთვის, როგორც მაგარი, ისე ხრონიკულისა. ამ ხნის განმავლობაში „რაპიდი“-ს პრეპარატით ათასობით ავადმყოფი სრულიად განიკურნა, რომელთაგანაც სამადლობელი წერილები მაქვს. წამლობის ასეთი ნაყოფი უფლებას მაძლევს, პრეპარატი „რაპიდი“-ი, როგორც ყველაზე არსებითი და სწრაფად მოქმედი საშუალება ამ სნეულებისა, ვურჩიო ყველას.

უკანასკნელ წლის დაკვირვებამ კვლავ დაამტკიცა, რომ „რაპიდი“-ის პრეპარატით წამლობის შემდეგ სუსუნათი რომ არ მორჩენილიყოს ამისთანა შემთხვევა არ არის, ამისათვის გადაჭრით ვაცხადებ, რომ რაც უნდა ხანგრძლივი იყოს ავადმყოფობა ჩემი გამოგონილ საშუალებით სამ კვირაში წამლობა საკმარისია სუსუნათის მოსარჩენათ, და „რაპიდი“-ის შემწევობით სრულიად მორჩენილად უნდა ჩაითვალოს.

მართალია, უკანასკნელ წლებში სუსუნათის (გონორეი) წინააღმდეგ ბევრი საშუალება გამოჩნდა, რომელნიც ჩქარა და არსებით განკურნებას ჰპირდებოდნენ და ავადმყოფთ, შესაძლოა, გულიც გაუტყდა ამ წამლობის უნაყოფობით და სამართლიანად შეუძლიანთ ექვის თვლით შეხედონ ჩემს წამალსაც. — ამ შემთხვევაში მამთს ყურადღებას იმ გარემოებაზე მივაქცევ, რო ჩემი რწმენა „რაპიდი“-ის უებრობაში და ჩემი დაპირება ლიტონი სიტყვა რომ არ არის, ამის დასამტკიცებლათ ყველას, ვინც ჩემგან პრეპარატ „რაპიდი“-ის ორს ორმაგ ფლაკონს (წამლობის მთელი კურსი) დაიბარებს, წამალთან ერთად ეგზავნება ჩემგან ხელწერილი, რომ უკეთუ არ მოაჩინოს, ფულს უკანვე დაუბრუნებ.

ნიმუში ჩემის ხელწერილისა: „მე, ამისა ქვემოთ ხელისა მომწერელი, ამ ხელწერილს ვაძლევ ბატონს (ამას და ამას) იმაში, რომ მივყიდე რა მას ჩემი „პირად“-ის ორი ფლაკონი, სუსუნათის წინააღმდეგ, თავდები ვარ, რომ ოცი დღის წამლობის შემდეგ ეს სნეულება სრულებით გაქრება. თუ აღნიშნულ ვადაზე რომელიმე ლაბორატორიაში შარდის გამოკვლევის შემდეგ აღმოჩნდება განუკურნებელი, მაშინ ვალდებული ვარ რვა მანეთი დავუბრუნო“ (ხელ. მოწერ.).

ზემოდ მოყვანილ ცნობას, რომ ბევრს განკურნებულ ავადმყოფებისაგან სამადლობელი წერილები, გადავწყვიტე ჩემს განცხადებებში მოვათავსო ხოლმე ახალი მადლობის წერილები. ამ წერილების დედანი (აუარებელი) ჩემთან ინახება და ყოველს მსურველს შეუძლიან მათი ნახვა. წერილების სინამდვილეში თავდები ვარ, თუ რომელიმე მათგანი დედანს არ ეთანხმება, ვალდებული ვარ, გადავიხადო 1000 მანეთი რომელიმე საზოგადოების სახარვეილოდ.

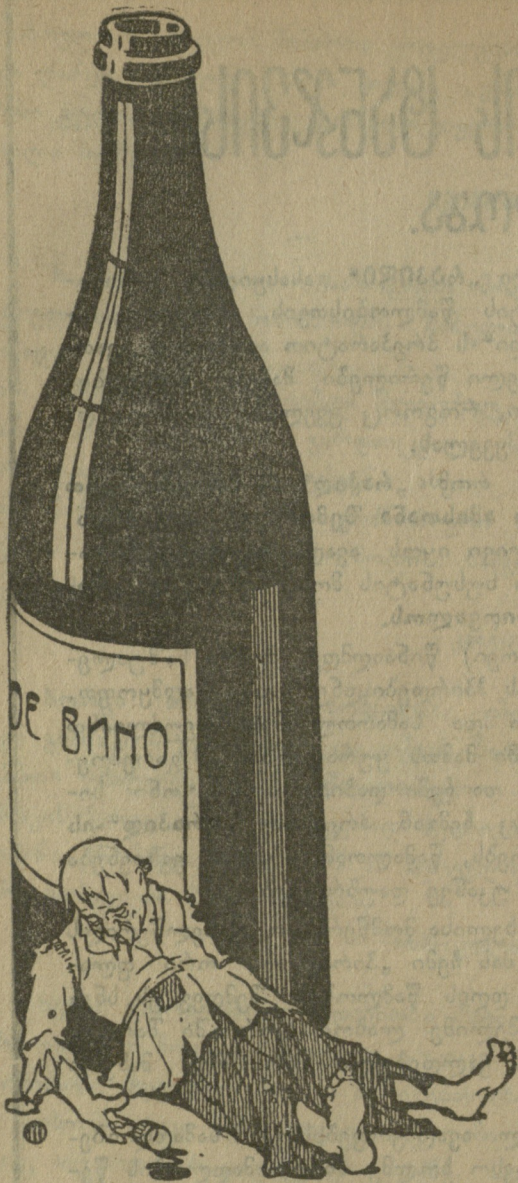
17. მ. ხ., ბ-ნო დელამურე! დიდად გმადლობთ თქვენი წამლის „რაპიდი“-ისათვის, რომელმაც ერთბაშათ იქონია კარგი გაფლენა. ძნელია განცხადების დაჯერება, მაგრამ თქვენი განცხადება კომერციული მოსაზრებით არა ყოფილა, არამედ ავადმყოფს განკურნებას ურჩევს, ამაში თვითონ დაერწმუნდი, განმეორებით გიხდით მადლობას.

ნოგერადი 14 მარტი, 1914 წ.

პ. ბ. პ. ბ.

წამლობის სრულ კურსის, ორმაგ წყვილ ფლაკონის და კოლოფ პილულის ფასი ცხრა მანეთი. გაგზავნით და ფასდადებით ათი მანეთი. ფასდადებით გაიგზავნება მხოლოდ მაშინ, თუ ბედ წარმოადგენენ 3 მანეთს.

Съ требованіями и заказами обращаться исключительно кавказское отдѣленіе Московской Лабораторіи М. Деламури. Тифлисъ Эриванская площ. Пушвинская 3 отд. 3/м. верхній этажъ.

— ვენაცვალე იმას ვინც ღვინო აკრძალა, პირ-
დალი ვიყო თუ აწი მე მის სმას დაუბრუნდე.
თვალეები ახლა ამეხილა! ჰაი დედასა სად ვიყავ აქამ-
დი, რამდენი ფული გავფლანგე ი „პედლებში“
ქეიფობით, რამდენჯერ ცხარე ცრემლით ვიტირე
კოლშვილი. რამდენი აყალ-მყალი ამიტეხია, რამ-
დენჯერ მცემეს და ვირის აბანოში ჩამსვეს, ამეებს
ვინ მოსთვლის. აი ხედავთ საწყალ სერგუას? ოსტა-
ტი კაცი ღვინის სმამ როგორ დაღუპა, რუსის „ბა-
სიაკათ“ გახადა. მე კი ღმერთმა დედა დღე მისცეს
ლაღად ვსვამ მხოლოდ მისი ქარხნის წყალს, ეს
ლიმონიაო, ეს ფორთოხალიაო, ეს მარწყვიაო, ყვე-
ლა ერთი მეორეზე უკეთესი, ბროლივით ანკარა,
ვარდზე უფრო სურნელოვანი და თაფლზე გემრი-
ელი. არც თავს ვატკენს, არც გულს და არც ჯი-
ბეს. ფხიზლათაც ვარ და ჯანსაღათაც, არც ვინმეს
ვცემ და აღარც მე მცემენ - ეკონომიაა რაღა!

